

flaaede er fuldkommen betryggende, haade for de Interesser, som Regjeringen har at paase, og ogsaa for Embedsmændene. Den Omstændighed, at navnlig Præsidenten i Kommissionen skal være Medlem af en af Landets overordnede Domstole, vil blive Embedsmændene en Garanti for en grundig, rolig og regelmæssig Undersøgelse af Sagen, og den Omstændighed, at de 3 andre Medlemmer ikke ere valgte for den enkelte Sag, men derimod er en længere Varrække, vil, som det forekommer mig, give en fuldkommen Garanti imod, at der skulde gjøre sig Partisthed gjældende ved Valget af disse Dommere. Jeg har imidlertid havt nogen Tvivl om, hvorvidt man ubetinget burde henlægge Afgjørelsen i ethvert Tilfælde til en saadan Jury, eller om det ikke burde være afhængigt af, om Embedsmanden fordrede det, idet det jo kunde tænkes, at han vilde erkjende Regjeringens Opfattelse af hans Forhold som rigtig, men jeg skal indrømme, at der kan tale Noget for, at man stiller Sagen, som det her er fset, idet det ogsaa for Regjeringen kan være ønskeligt i dens Forhold til Rigsdagen, naar den skal forelægge en Lov om Forholdet, da at kunne dække sig ved en Henviisning til Afgjørelse af den Autoritet, som man anser for den kompetente og sagkyndige. Jeg har dernæst havt nogen Tvivl om, hvorvidt man burde give denne Kommission Anvendelse ikke blot ved det Spørgsmaal, der omhandles i det andet Stykke af § 2, men ogsaa i det første Stykke af Paragrafen, nemlig hvor der tales om, at Embedsmanden er dømt for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, thi det, om han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, er unegteligt et Punkt, som der under ingen Omstændigheder hører nogen særegen særlig Sagkundskab til at bedømme, og som heller ikke ligger udenfor Domstolene, idet det er et Spørgsmaal, som de i mange Tilfælde komme til at afgjøre f. Ex. med Hensyn til Valgretten o. s. v. Sammenblandingen af disse to Tilfælde har ogsaa ført til en Ukorrektthed i det sidste Stykke af Paragrafen, idet det nemlig der hedder: „Indtil Afgjørelsen har fundet Sted, og, dersom denne gaaer Embedsmanden imod, ind-

til Pensionen er bestemt ved Lov, er han berettiget til at oppebære $\frac{2}{3}$ af fuld sædvanlig Pension“. Det er aabenbart, at denne Bestemmelses første Del „indtil Afgjørelsen har fundet Sted“ vel kan finde Anvendelse paa begge Tilfælde, haade det første og andet, men at derimod den anden Del „indtil Pensionen er bestemt ved Lov“ kun kan sigte til dem, der omhandles i andet og ikke i første Stykke. Det er en Ukorrektthed, som det vistnok kunde være hensigtsmæssigt at rette. Søvrigt kan jeg, hvad selve de reelle og materielle Rettsregler i § 2 angaaer, heller ikke Andet end billige den Maade, hvorpaa man har taget Sagen, at man udtrykkelig udtaler, at ingen Pensionering skal finde Sted, ikke blot ved Embedsfortabelse, det vil sige, naar Embedsmanden ved Dom fratjendes Embedet, men ogsaa naar han afflediges som dømt for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling. Jeg kunde kun ønske disse Ord „dømt for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling“ ombyttet med noget Andet som: „overbevist ved Dom om noget i den offentlige Mening vanærende Forhold“; thi Udtrykkene, som de staa, maa nærmest henlede Tanken paa, at han var bleven straffet under en mod ham anlagt Sag, men man kunde ogsaa tænke sig andre Maader, hvorpaa det kunde konstateres, saasom, at han under et Injurieføgsmaal, som han anlagde mod en Anden, blev ved Dom overbevist om at have gjort sig skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling. Egeledes finder jeg den Maade, hvorpaa man har givet Reglen i andet Stykke, meget heldig, langt heldigere end de unegteligt mislige Ord, som man tidligere har brugt, at Vedkommende har gjort sig skyldig i Misligheder; her fordres, ikke blot at Uredelighed, men ogsaa Forsømmelighed i Embedsgjerning skal kunne medføre, at Pension kun kan opnaaes ved særlig Lov. Jeg kan derfor ikke Andet end finde den Maade, hvorpaa den høitærede Finansminister har taget Sagen, rigtig.

Casse: Den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, begyndte med at udtale sin Samstemning med den Maade, hvorpaa Sa-